

NEOS REDAKTÖR NICKLAS LUNDBLAD har utsetts till Eisenhower Fellow. Under april och maj deltar han i ett individuellt skraddarsytt program om IT, framtidsforskning och medier i USA och besöker bland annat Philadelphia, Boston, New York, San Francisco, Seattle, Austin och Washington D.C.

PRISER DELAS VARJE ÅR ut till 25 personer runt om i världen, och en svensk utses ungefär vart tredje år. Eisenhowerstiftelsen leds i dag av Henry Kissinger, som lämnar över till Colin Powell i maj, och samlar en namnkunnig skara personer från internationell politik och näringsliv.

INTERNET – SÅÅ 2005

INTERNET HAR GETT oss mer än 30 år av innovation, kommunikation och revolution. Men börjar det inte bli litet gammaldags? Dr Guru Parulkar, entreprenör och forskare som numer arbetar på National Science Foundation i Washington, tycker det.

DR PARULKAR HAR lagt fast ett ramprogram för att utveckla ett nytt Internet som inte hindrar utvecklingen av ny teknik. Framför allt sensornätverk, berättar Dr Parulkar när jag träffar honom, kräver helt andra typer av lösningar. Med dessa nätverk kommer nätet plötsligt att få lukt, syn, hörsel, känsel och kanske till och med smak. Det är bara en tidsfråga innan det vaknar upp ...

FORSKNINGSPROJEKTET – Global Environment for Network Innovation (GENI) – är ett stort ramprojekt som fångar upp mycket av den forskning som finns kring nästa generations nät. Tanken är också att bygga en särskild testinstallation som ska kunna fungera litet som en partikelaccelerator, fast för nätverksforskning: här ska forskare kunna testa hur olika innovationer kommer att fungera på nästa generations Internet.

INVANDRINGENS PARADOXER

I ETT LAND som är byggt på invandring är det märkligt att det saknas nyanser i diskussionen om invandring. När republikanen John McCain nyligen talade om vikten av invandring och planerna på att legalisera en del av de invandrare som arbetat här länge var det en man i publiken som skrek att invandrare var brottslingar och parasiter.

Andra välkomnar alla invandrare och tycker att en allmän amnesti vore det bästa. Men problemet är att "invandrare" är en hopplöst oprecis beteckning.

Jag diskuterade statistiken med en av de personer som arbetar i kongressen, och hon sade att dagens siffror inte ens tar hänsyn till om de som invandrar har utbildning eller inte. Vad beror detta på? Varför har man så dåliga siffror?

ETT SVAR, ELLER en gissning, snarare, menade hon, var att USA inte vill göra skillnad på invandrare och invandrare. Bilden av USA som ett land av invandrare är fortfarande stark och den rämnar i samma ögonblick som man erkänner att det finns olika sorters invandrare.

Men sanningen är förstås att de invandrare som en gång byggde landet var annorlunda än dagens – och det är det som syns nu i de politiska striderna om vem som ska bli medborgare och vem som ska deporteras.

JAG TRÄFFADE EN panel med minoritetsrepresentanter under ett seminarium i Philadelphia och frågade om de tyckte att staten hade ett ansvar för att lära deras barn deras hemspråk eller seder. Svaret var entydigt nej. Det är inte bara en ocean som skiljer USA från Sverige.

STARBUCKING

ALLA STARBUCKS I USA har ett avtal med T-mobile som gör att det finns bra trådlös access. Det finns på svenska kaféer också, förstås. Men i USA har det verkligen slagit igenom. Man kan knappt komma in på en Starbucks utan att det sitter folk och arbetar. Detta är förstås skrivet på en Starbucks (i Boston).

Dessa kaféer har blivit en sorts kontorshotell för entreprenörer, affärsmän på resa och andra. Här finns de två saker som driver den globala ekonomin. Kaffe och uppkoppling. Det borde finnas ett verb för denna nya arbetsstil. Mitt stillsamma förslag: *starbucking*.

DE SOM BLEV KVAR OCH VI SOM VILL

DET FÖRSTA SOM slår en besökare som kommer till Stanford är hur mycket utlänningar det finns där. Svenskar, norrmän, finnar, japaner, kineser ... Universitetet är ett collage av nationaliteter och etnicitet. Och det är inte ens avsiktligt, det är ingen plan eller ett ovanifrån kommande direktiv som skapat denna mångfald.

Jag frågar en av de professorer, en tysk, som jag besöker hur det kom sig att han kom hit. Hans svar återkommer sedan från alla de andra jag frågar, nästan med exakt samma ordalydelse: "Jag kom hit för att studera ett år, men sedan blev jag kvar."

VISSA PLATSER LOCKAR oss att bli kvar. De har en sorts social gravitation som gör att vi kan se oss själva växa där, bli en del av platsen. Det är den verkliga fördel som Stanford och Silicon Valley har framför alla häfsigt konstruerade låtsaskluster runtom i världen.

Man vill bli kvar. Jag känner samma sak.

HURRA FÖR KATASTROFER

I MORSELJÖD sirener över San Francisco i åminnelse av jordbävningen. Staden firar hundraårsjubileet. Det säger något om en kultur att den förmår fira sina katastrofer. Det finns utställningar, konferenser och alla lokala tidningar skriver om jordbävningen.

STADEN STÅR STARKARE i dag, även om det finns en del misstankar om att inte alla hus skulle klara en jordbävning. Ekonomin är bättre, levnadsstandarden likaså och området har fortsatt att växa. Trots jordbävningen, eller på grund av den?

Det går givetvis inte att säga att naturkatastrofer stärker en region, men det finns något i den tanken, ett korn, som det är svårt att frigöra sig från. Inte Nietzsches krigsskola där allt som inte dödar stärker, utan kanske vetenskapen om att det går att komma igen, att sluta sig samman.

JAG UNDRAR OM New Orleans kommer att fira orkanen Katrina om hundra år. Det är en bisarr, kanske till och med motbjudande tanke. Men är det omöjligt? Jag tror inte det.